

DANIEL SILVA

EEN MOORD IN CORNWALL

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Daniel Silva
Oorspronkelijke titel: *A Death in Cornwall*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Angela Knotter
Omslagontwerp: Milan Bozic / HarperCollins Design Studio
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Landschap: David Noton Photography / Alamy Stock; andere afbeeldingen: istockphoto.com
Foto auteur: © Marco Grob
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1616 0
ISBN 978 94 027 7286 9 (e-book)
NUR 330
Eerste druk november 2024

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

LIZARD-SCHIEREILAND

De eerste aanwijzing dat er iets mis was, was het licht achter het keukenraam van Wexford Cottage. Vera Hobbs, de eigenaar van de Cornish Bakery in Gunwalloe, zag het op de derde dinsdag van januari, om vijf voor halfzes. De dag van de week was opmerkelijk. De eigenaar van het huis, professor Charlotte Blake, verdeelde haar tijd tussen Cornwall en Oxford en normaal gesproken kwam ze op donderdagavond in Gunwalloe aan en vertrok dan weer op maandagmiddag; een werkweek van drie dagen was een van de vele privileges die het academische leven te bieden had. Dat haar donkerblauwe Vauxhall er niet stond, leek erop te wijzen dat ze op haar gebruikelijke tijd was vertrokken. Maar dat het licht nog brandde was raar, aangezien professor Blake uitzonderlijk milieubewust was en nog liever voor een aanstormende trein zou gaan staan dan ook maar een watt elektriciteit te verspillen.

Wexford Cottage had ze gekocht met de opbrengst van haar boek over het leven en werk van Picasso tijdens de Tweede Wereldoorlog in Frankrijk, dat een bestseller was gebleken. Haar vernietigende herbeoordeling van Paul Gauguin die drie jaar later was uitgekomen had het zelfs nog beter gedaan. Vera had nog geprobeerd een feestje ter gelegenheid van het succes van het boek te organiseren bij de Lamb and Flag, maar zodra professor Blake daar lucht van had gekregen, had ze duidelijk gemaakt daar niet van gediend te zijn. 'Als de hel bestaat,' had ze verklaard, 'zijn de bewoners daarvan gedoemd tot in de eeuwigheid de publicaties van de papierverspillingen van anderen te vieren.'

Ze had de opmerking gemaakt in haar volmaakte BBC-Engels, met de

lijzig ironische ondertoon die bij de bevoorrechte klasse aangeboren leek te zijn – al had een speurtocht op internet Vera ooit geleerd dat professor Blake zelf niet uit die klasse afkomstig was. Haar vader was een strijdbaar vakbonds lid uit Yorkshire geweest, een van de leiders van de grimmige mijnstaking in de jaren tachtig. Haar uitstekende prestaties op school hadden haar een beurs voor Oxford opgeleverd, waar ze kunstgeschiedenis was gaan studeren. Na een kort intermezzo bij het Tate Modern in Londen, en een nog korter intermezzo bij Christie's, was ze naar Oxford teruggekeerd om les te geven. Volgens haar officiële profielschets werd ze beschouwd als een van de grootste deskundigen ter wereld op het gebied van 'provenance'.

'Wat is dat in vredesnaam?' wilde Dottie Cox, de eigenaar van de dorpswinkel van Gunwalloe, weten.

'Blijkbaar heeft het iets te maken met onderzoek naar de vorige eigenaren van een schilderij en de plaatsen waar het heeft gehangen.'

'Is dat belangrijk?'

'Lieve Dottie, waarom zou iemand deskundig worden in iets als het niet verduiveld belangrijk is?'

Opmerkelijk genoeg was professor Blake niet de eerste persoon uit de kunstwereld die zich in Gunwalloe had gevestigd. Maar in tegenstelling tot haar voorganger, de teruggetrokken restaurator die een tijdlang in het huis bij de baai had gewoond, was zij altijd even beleefd. Niet dat ze vaak een praatje maakte, maar ze groette wel altijd vriendelijk en met een lieve glimlach. De mannelijke inwoners van Gunwalloe waren het erover eens dat de foto van de professor op haar boek haar geen recht deed. Haar schouderlange haar was bijna zwart, met één uitdagende pluk grijs. Haar ogen hadden een opvallende kleur kobaltblauw. Dat zich daaronder zachte, donkere wallen aftekenden, maakte haar alleen maar interessanter.

'Zwoel,' noemde Duncan Reynolds, een gepensioneerd conducteur van de Great Western Railway, haar. 'Ze doet me denken aan de mysterieuze vrouwen die je in Parijse cafés tegenkomt.' Al was de oude Duncan voor zover iedereen wist nooit dichterbij de Franse hoofdstad geweest dan op Paddington Station.

Er was ooit wel een Mr Blake geweest, een niet al te getalenteerd schilder, maar ze waren gescheiden toen ze nog bij het Tate werkte. Inmiddels was Charlotte Blake tweeënvijftig, op het hoogtepunt van haar carrière en

nooit meer getrouwd. Naar het zich liet aanzien was ze op dit moment ook nog volledig ongebonden. Ze had nooit gasten. Om precies te zijn was Dottie Cox de enige inwoner van Gunwalloe die haar ooit met iemand anders had gezien. Dat was afgelopen november geweest, bij Lizard Point. De professor en haar vriend hadden dicht bij elkaar op het winderige terras van het Polpeor Café gezeten.

‘Het was een knapperd, hoor. Een echte charmeur. Zo eentje die weinig goeds belooft.’

Maar die ochtend in januari, toen de regen met bakken uit de lucht kwam en er een koude wind vanuit Mount’s Bay waaide, was Vera Hobbs niet echt bezig met het liefdesleven van Charlotte Blake. Niet zolang de man met het hakmes nog vrij rondliep. Bijna twee weken geleden had hij voor het laatst toegeslagen: een vrouw van zevenentwintig uit Holywell aan de noordkust van Cornwall. Hij had haar gedood met een hakmes, het wapen waarmee hij ook al drie andere vrouwen had vermoord. Vera putte nog enige troost uit het feit dat geen van die moorden in regenachtig weer was gepleegd. Blijkbaar was de man met het hakmes een mooi-weermonster.

Toch wierp Vera Hobbs onwillekeurig een paar keer een ongeruste blik over haar schouder terwijl ze haastig de enige straat van Gunwalloe door liep, een straat zonder naam of huisnummers. De Cornish Bakery zat ingeklemd tussen de Lamb and Flag en de Corner Market van Dottie Cox, die helemaal niet op een hoek zat. Zo’n anderhalve kilometer verderop had je de Mullion Golf Club, naast de oude dorpskerk. Afgezien van een incident bij het huis van de restaurator een paar jaar geleden gebeurde er weinig in Gunwalloe, en dat vonden de tweehonderd zielen die het gehucht telde helemaal prima.

Tegen zevenen had Vera de eerste lading worstenbroodjes en traditionele *cottage*-broden gebakken. Toen haar twee medewerkers, Jenny Gibbons en Molly Reece, even voor acht uur binnen kwamen rennen, slaakte ze een onhoorbare zucht van opluchting. Jenny installeerde zich achter de toonbank, terwijl Molly Vera ging helpen met de rundvleespasteitjes waar Cornwall beroemd om was. Op de achtergrond stond het nieuws van Radio Cornwall zachtjes aan. Er waren die nacht geen moorden gepleegd – en ook geen arrestaties verricht. Een motorrijder was ernstig gewond geraakt bij een ongeluk vlak bij de Morrison-supermarkt in Long Rock. Volgens

het weerbericht zou het de hele dag nog nat en winderig blijven en zou de regen ergens aan het begin van de avond eindelijk ophouden.

‘Net op tijd voor de man met het hakmes om weer toe te slaan,’ zei Molly, terwijl ze de vlees-en-groentevulling op een rond stukje pasteideeg schepte. Ze was een mooie Welshe meid met donkere ogen, en beslist geen katje om zonder handschoenen aan te pakken. ‘Dat had al lang weer moeten gebeuren, weet je. Hij heeft nooit langer dan tien dagen gewacht voor hij het hoofd van het volgende arme meisje met zijn hakmes door-kleefde.’

‘Misschien heeft hij er genoeg van.’

‘Je bedoelt dat hij er klaar mee is? Is dat jouw theorie, Vera Hobbs?’

‘Wat is de jouwe dan?’

‘Ik denk dat hij nog maar net begonnen is.’

‘O, jij hebt er ineens verstand van?’

‘Ik kijk naar alle politseries op tv.’ Molly vouwde het deeg over de vul-ling en plooidde de rand. Daar was ze heel bedreven in. ‘Misschien dat hij even stopt, maar uiteindelijk slaat hij toch weer toe. Zo werkt dat bij die seriemoordenaars. Ze kunnen er niks aan doen.’

Vera schoof de eerste lading pasteitjes in de oven. Daarna rolde ze de volgende lap deeg uit en sneed er ronde stukken ter grootte van een bord uit. Tweeënveertig jaar lang elke dag hetzelfde, dacht ze. Uitrollen, snijden, vullen, vouwen, plooiën. Behalve zondag uiteraard. Op haar zoge-naamde rustdag bereidde ze een degelijke, warme lunch terwijl Reggie zich bezatte met het ene donkere biertje na het andere en naar voetbal op tv keek.

Vera pakte een schaal kipvulling uit de koelkast. ‘Heb je toevallig ge-zien of het licht nog brandde in het huis van professor Blake?’

‘Wanneer?’

‘Vanochtend, Molly.’

‘Nee.’

‘Wanneer heb je haar voor het laatst gezien?’

‘Wie?’

Vera slaakte een zucht. Molly was heel goed met haar handen, maar het buskruit had ze niet uitgevonden. ‘Professor Blake, lieve schat. Wat was de laatste keer dat je haar hebt gezien?’

‘Geen idee.’

‘Denk eens goed na.’

‘Gisteren misschien.’

‘Gistermiddag?’

‘Zou kunnen.’

‘Waar was ze toen?’

‘In haar auto.’

‘Welke kant ging ze op?’

Molly maakte een hoofdgebaar naar het noorden. ‘Landinwaarts.’

Aangezien het Lizard-schiereiland het zuidelijkste puntje van de Britse eilanden vormde, was iedere andere bestemming in het Verenigd Koninkrijk landinwaarts. Maar dat leek er wel op te wijzen dat professor Blake naar Oxford was vertrokken. Toch kon het geen kwaad, dacht Vera, een blik door het raam van Wexford Cottage te werpen – en dat deed ze dan ook toen het om halfvier even droog was. Een uur later bracht ze in de Lamb and Flag aan Dottie Cox verslag uit van wat ze had gezien. Ze zaten op hun vaste plekje bij het raam met twee glazen Nieuw-Zeelandse sauvignon blanc tussen hen in. De zon was eindelijk door de wolken heen gebroken en zakte nu langzaam Mount’s Bay in. Ergens onder het donkere wateroppervlak lag een verdwenen stad die Lyonesse heette. Zo ging het verhaal in ieder geval.

‘Je weet zeker dat er afwas in de gootsteen stond?’ vroeg Dottie.

‘En op het aanrecht.’

‘Vies?’

Vera knikte ernstig.

‘Je hebt aangebeld?’

‘Twee keer.’

‘De deur geprobeerd?’

‘Stijf op slot.’

Dottie vond het maar niks. Dat licht was nog tot daaraan toe, maar dat er vuile vaat stond? ‘Ik denk dat we haar het beste even kunnen bellen, voor de zekerheid.’

Na wat zoeken vond Vera het nummer van de faculteit kunstgeschiedenis van de universiteit van Oxford. De vrouw die opnam klonk alsof ze zelf nog een student was. Toen Vera vroeg of ze kon worden doorverbonden met het kantoor van professor Charlotte Blake, bleef het lange tijd stil.

‘Met wie spreek ik?’ vroeg de jonge vrouw uiteindelijk.

Vera noemde haar naam.

‘En hoe kent u professor Blake?’

‘We wonen bij elkaar in de straat in Gunwalloe.’

‘Wanneer hebt u haar voor het laatst gezien?’

‘Is er iets mis?’

‘Een ogenblikje alstublieft,’ zei de vrouw, en ze verbond Vera door met de voicemail van professor Blake.

Vera liet de uitnodiging een bericht in te spreken voor wat die was en belde in plaats daarvan de politie van Devon en Cornwall. Niet het algemene nummer, maar de speciale hotline. Een man nam op zonder zijn naam of rang te vermelden.

‘Ik heb het afgrijselijke gevoel dat hij weer heeft toegeslagen,’ zei Vera.

‘Wie?’

‘De man met het hakmes. Wie anders?’

‘Ga verder.’

‘Misschien kan ik dit beter vertellen aan iemand met een hogere rang.’

‘Ik ben rechercheur.’

‘Ik ben onder de indruk. En hoe heet je, jongen?’

‘Peel,’ antwoordde hij. ‘Rechercheur Timothy Peel.’

‘Asjemenou,’ zei Vera Hobbs. ‘Hoe is het mogelijk.’

QUEEN'S GATE TERRACE

Het was een paar minuten over zeven toen Sarah Bancroft, nog half verstrikt in een heftige droom, haar hand naar de andere kant van het bed uitstak en alleen koel Egyptisch katoen aantrof. Op dat moment herinnerde ze zich weer het bericht dat Christopher haar aan het eind van de vorige middag had gestuurd, het bericht over een onverwachte trip naar een niet nader te noemen bestemming. Sarah had net, na gedane arbeid, aan haar gebruikelijke tafel bij Wiltons zitten genieten van een gortdroge Belvedere martini met drie olijven. Bij het weinig aanlokkelijke vooruitzicht weer een avond alleen te moeten doorbrengen had ze er heel onverstandig nog een besteld. Daarna was alles nogal wazig geworden. Ze wist nog dat ze in een taxi door de regen naar Kensington was gereden en dat ze in de Sub-Zero-koelkast op zoek was gegaan naar iets gezonds. Aangezien ze dat niet had gevonden, had ze maar een beker Häagen-Dazs creamy fudge brownie naar binnen gelepeld. Daarna was ze net op tijd haar bed in gerold voor het nieuws van tien uur. Het belangrijkste item betrof de vondst van een lichaam in de buurt van Land's End in Cornwall; het had er alle schijn van dat het om het vijfde slachtoffer ging van een seriemoordenaar die door de sensatiekranten de man met het hakmes was gedoopt.

Het zou niet zo gek zijn als de onrustige dromen van Sarah te wijten waren geweest aan de tweede martini of aan de bijlmoordenaar uit Cornwall, maar eerlijk gezegd huisden er in haar onderbewustzijn sowieso genoeg verschrikkingen om haar nachten danig te kunnen verstoren. Bovendien sliep ze nooit echt goed als Christopher er niet was. Voor zijn werk voor de Secret Intelligence Service was hij vaak op reis; onlangs nog

had hij een groot deel van de herfst in Oekraïne doorgebracht. Sarah had daar geen problemen mee aangezien ze in een vorig leven zelf in het geheim voor de CIA had gewerkt. Nu bestierde ze met wisselend succes een kunstgalerie met oude meesters in de wijk St. James's. Haar vakgenoten wisten niets van haar ingewikkelde verleden en nog minder van haar woest aantrekkelijke man; ze wisten niet beter dan dat hij een vermogend businessconsultant was die Peter Marlowe heette. Dat verklaarde ook de handgemaakte pakken, de Bentley Continental en de maisonnette aan Queen's Gate Terrace, een van de duurste adressen van Londen.

De ramen van hun slaapkamer keken uit op de tuin en waren nu nat van de regen. Sarah was nog niet klaar voor de dag, dus deed ze haar ogen weer dicht, dommelde nog even door tot bij achten en sleepte zich toen het bed uit. Beneden in de keuken luisterde ze naar *Today* op Radio 4, terwijl ze wachtte tot het Krups-apparaat zijn taak had volbracht. Blijkbaar had het lijk in Cornwall die nacht een naam gekregen: dr. Charlotte Blake, professor kunstgeschiedenis aan de universiteit van Oxford. Sarah herkende de naam, omdat professor Blake een wereldberoemd deskundige op het gebied van provenance-onderzoek was. Sterker nog, een exemplaar van haar nieuwste bestseller over het turbulente leven van Paul Gauguin lag op dat moment op Sarahs nachtkastje.

De rest van het ochtendnieuws was al niet veel beter. Alles bij elkaar werd de indruk gewekt van een natie die op zijn laatste benen liep. Uit recent onderzoek was gebleken dat de gemiddelde Brit binnenkort minder te besteden zou hebben dan zijn Poolse of Sloveense tegenhanger. En mocht die Brit een beroerte of hartaanval krijgen, dan zou hij waarschijnlijk anderhalf uur moeten wachten op een ambulance die hem naar de dichtstbijzijnde SEH zou brengen, waar iedere week zo'n vijfhonderd mensen overleden omdat het er overvol was. Zelfs de Royal Mail, een van de meest gerespecteerde instituten van Groot-Brittannië, dreigde in te storten.

Het waren de Conservatieven – al meer dan tien jaar aan de macht – die het zover hadden laten komen. En nu de premier op het punt stond ten onder te gaan zetten ze zich schrap voor een slopende strijd om het leiderschap. Sarah vroeg zich af waarom iemand van de Conservatieve Partij die functie in vredesnaam zou willen. In de peilingen had Labour een indrukwekkende voorsprong en er werd niet anders verwacht dan dat ze

de komende verkiezingen met gemak zouden winnen. Niet dat Sarah iets te zeggen zou hebben over de samenstelling van de volgende Britse regering; ze was nog steeds een gast in dit land. Een gast die zich in elitaire kringen bewoog en die getrouwd was met een SIS-agent, dacht ze, maar wel een gast.

Er was ook nog een beetje goed nieuws die ochtend, uit de kunstwereld nota bene. *Zelfportret met verbonden oor* van Vincent van Gogh, meer dan tien jaar geleden bij een brutale overval uit de Courtauld Gallery ontvreemd, was onder mysterieuze omstandigheden teruggevonden in Italië. Het schilderij zou die avond worden onthuld tijdens een bijeenkomst voor genodigden in de opnieuw ingerichte Great Room van het museum. Het overgrote deel van de kunstminnende beau monde van Londen zou aanwezig zijn, inclusief Sarah. Vóór haar PhD van Harvard had ze een master kunstgeschiedenis bij het Courtauld Institute gedaan, en nu was ze lid van de raad van toezicht van het museum. Heel toevallig was ze ook een goede vriendin en collega van de restaurator uit Venetië die de Van Gogh voor zijn terugkeer naar Groot-Brittannië weer helemaal had opgekalefaterd. Ook hij was van plan de onthulling bij te wonen, in het diepste geheim uiteraard. Anders zou zijn aanwezigheid de terugkeer van het iconische schilderij zomaar kunnen overschaduwen.

De onthullingsceremonie was aan de vroege kant – om zes uur, gevolgd door een cocktailreceptie –, dus kleepte Sarah zich in een bijzondere double-breasted blazer en rok van Stella McCartney. Drie kwartier later tikten de hakken van haar Prada-pumps ritmisch over de straatstenen van Mason's Yard, een rustig plein dat verborgen lag achter Duke Street. Isherwood Fine Arts, sinds 1968 leverancier van oude meesters van museumkwaliteit, was gevestigd in de noordoosthoek van het plein, op drie verdiepingen van een scheef hangend victoriaans pakhuis dat ooit van Fortnum & Mason was geweest. Zoals gewoonlijk was Sarah de eerste. Nadat ze het alarm had uitgeschakeld, deed ze de twee deuren van het slot, een met roestvrijstalen tralies, de ander van veiligheidsglas, en liep naar binnen.

Het kantoor van de galerie zat op de eerste verdieping. Ooit was er een receptie geweest – voor het laatst bezet door de bloedmooie doch nutteloze Ella –, maar die had Sarah opgeheven om kosten te besparen. Ze was nu zelf verantwoordelijk voor telefoon, e-mail en agenda, deed alle dagelijkse zaken en had de beslissende stem bij nieuwe aankopen. Genadeloos

had ze een groot deel van de onverkoopbare voorraad van de galerie – in de stijl van dinges, uit het atelier van huppeldepup – tegen uitverkoop-prijzen de deur uit gedaan. Toch had Sarah nog steeds een van de grootste collecties oude meesters van Groot-Brittannië onder haar hoede, groot genoeg om een klein museum mee te vullen mocht ze dat willen.

Aangezien er voor die ochtend geen afspraken gepland stonden, kon ze zich mooi storten op het innen van een openstaande rekening van een Belgische verzamelaar die gechoqueerd leek dat hij ook daadwerkelijk moest betalen voor het schilderij van de Franse school dat hij bij Isherwood Fine Arts had aangeschaft. Het was een heel oude truc: een schilderij eigenlijk alleen maar een paar maanden lenen van een handelaar en het dan weer terugsturen. Een regeling waarop Julian Isherwood, de oprichter en naamgever van de galerie, patent leek te hebben. Sarah schatte dat Isherwood Fine Arts nog een miljoen pond tegoed had voor werken die het pand al hadden verlaten. Ze was vast van plan iedere cent daarvan binnen te harken, te beginnen met de honderdduizend pond die Alexis De Groote uit Antwerpen de galerie schuldig was.

‘Ik bespreek dit liever met Julian,’ sputterde de Belg tegen.

‘Dat geloof ik graag.’

‘Laat hem mij maar bellen zodra hij er is.’

‘Doe ik.’ Sarah hing op terwijl Julian op onvaste benen het kantoor in liep. Het was een paar minuten over elf, beduidend vroeger dan zijn normale tijd. Meestal wipte hij rond het middaguur bij de galerie binnen en zat hij om één uur alweer aan de lunch in een van de betere restaurants van Londen, gewoonlijk in het gezelschap van een vrouw.

‘Ik neem aan dat je het hebt gehoord van die arme Charlotte Blake?’ zei hij bij wijze van begroeting.

‘Vreselijk,’ antwoordde Sarah.

‘Arme vrouw. Afgrijselijk om zo aan je einde te komen. Haar dood zal ongetwijfeld een domper zijn op het gebeuren van vanavond.’

‘In ieder geval tot het doek van de Van Gogh wordt gehaald.’

‘Is onze vriend echt van plan daarbij aanwezig te zijn?’

‘Chiara en hij zijn gisteravond laat aangekomen. Het Courtauld heeft ze in het Dorchester ondergebracht.’

‘Dat is wel behelpen.’ Julian trok zijn regenjas uit en hing hem aan de kapstok. Hij droeg een krijtstreppak en een lavendelkleurige das. Zijn

woeste grijze lokken waren hard aan een knipbeurt toe. 'Waar komt in vredesnaam dat vreselijke geluid vandaan?'

'Misschien wel van de telefoon.'

'Zal ik opnemen?'

'Weet je nog hoe dat moet?'

Met gefronst voorhoofd pakte hij de hoorn van het apparaat en bracht die vastberaden naar zijn oor. 'Isherwood Fine Arts. Met Isherwood zelf... Toevallig wel, ja. Een ogenblikje, alsjeblieft.' Het lukte hem de beller in de wacht te zetten zonder de verbinding te verbreken. 'Het is Amelia March van *ARTnews*. Ze wil je graag spreken.'

'Waarover?'

'Dat zei ze niet.'

Sarah pakte de telefoon. 'Hallo, Amelia. Wat kan ik voor je doen?'

'Ik zou je graag om commentaar willen vragen op een nogal intrigerend artikel waarmee ik bezig ben.'

'De moord op Charlotte Blake?'

'Eerlijk gezegd gaat het over de mysterieuze restaurator die de Van Gogh voor het Courtauld heeft schoongemaakt. Je raadt nooit wie dat is.'

BERKELEY SQUARE

‘Hoe zou ze aan dat verhaal gekomen zijn?’

‘Ze heeft het in ieder geval niet van mij,’ zei Gabriel. ‘Ik praat nooit met journalisten.’

‘Tenzij het jou uitkomt, natuurlijk.’ Chiara gaf zijn hand een kneepje. ‘Dat geeft niet, hoor, lieverd. Je hebt wel wat erkenning verdiend na al die jaren anoniem ploeteren.’

Tallose schilderijen waren door Gabriels handen gegaan, onder meer werken van Bellini, Titiaan, Tintoretto, Veronese, Caravaggio, Canaletto, Rembrandt, Rubens en Anthony van Dyck – en dat allemaal terwijl hij als undercoveragent voor de befaamde Israëlische geheime dienst werkte. Tientallen jaren was Isherwood Fine Arts medeplichtig geweest aan zijn misleiding. Nu hij het inlichtingenwezen officieel vaarwel had gezegd was hij hoofd van de afdeling Schilderkunst van Tiepolo Restauratie, het meest vooraanstaande bedrijf in die branche in Venetië waar Chiara de algemeen directeur van was. Feitelijk kwam het er dus op neer dat Gabriel voor zijn vrouw werkte.

Ze liepen over Berkeley Square. Gabriel droeg een halflange jas over een kasjmieren trui met een ritsje en een flanellen broek. Tegen zijn rug-gengraat voelde hij de geruststellende druk van zijn Beretta 92FS die hij met goedkeuring van zijn vrienden van de Britse inlichtingendiensten mee het Verenigd Koninkrijk in had genomen. Chiara, gehuld in een stretchbroek en een gewatteerde jas, was ongewapend.

Ze viste een telefoon uit haar tas. Net als die van Gabriel was het een Solaris van Israëlische makelij die bekendstond als de veiligste telefoon ter wereld.

‘En?’ vroeg hij.

‘Nog niets.’

‘Waar zou ze op wachten?’

‘Waarschijnlijk doet ze een wanhopige poging jou uit haar toetsenbord te toveren.’ Chiara wierp hem een zijdelingse blik toe. ‘Ik benijd haar niet.’

‘Hoe moeilijk kan dat zijn?’

‘Daar zou je nog van opkijken.’

‘Mag ik een logischer verklaring voor de vertraging opperen?’

‘Ga je gang.’

‘Als ambitieus en voortvarend verslaggever is Amelia March nog bezig aanvullend materiaal over haar onderwerp te verzamelen om haar exclusieve verhaal wat meer body te geven.’

‘Een terugblik op je carrière?’

Gabriel knikte.

‘Zou dat erg zijn?’

‘Dat hangt af van het deel van mijn carrière waarop ze zich richt.’

De grote lijnen van Gabriels leven en werk waren al wel algemeen bekend: dat hij was geboren in een kibboets in de Jizreël-vallei, dat zijn moeder een van de belangrijkste schilders uit de beginjaren van Israël was geweest, dat hij korte tijd aan de Bezalel Academy of Arts and Design in Jeruzalem had gestudeerd en vervolgens voor de Israëliische inlichtingendienst was gaan werken. Minder bekend was dat hij die dienst van de ene op de andere dag had verlaten nadat er in Wenen een bom onder zijn auto was ontploft die zijn zoontje had gedood en zijn eerste vrouw zware brandwonden en een acute posttraumatische stressstoornis had bezorgd. Hij had haar in een particuliere psychiatrische kliniek in Surrey laten opnemen en zelf gebroken van verdriet de afzondering van een huisje in een afgelegen hoek van Cornwall opgezocht. En daar had hij voor altijd kunnen blijven, ware het niet dat hij een opdracht in Venetië had aangenomen, waar hij verliefd was geworden op de mooie, eigenzinnige dochter van de opperrabbijn van de stad, zonder te weten dat zij voor de dienst werkte die hij eerder in de steek had gelaten. Een curieus verhaal, ja, maar zeker niet te hoog gegrepen voor iemand als Amelia March. Gabriel had haar altijd aangezien voor zo’n journaliste die al een heel boek in haar bureaula klaar had liggen, een flitsend en geestig verhaal vol intriges uit de kunstwereld.